

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

54
5&6
2016

Hiếu kính Cha Mẹ

Hãy hiếu kính cha mẹ người,
hầu cho người được sống lâu trên đất
mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho.

Xuất 20:12

Trong số này:

Trang

Bài viết – Suy Gẫm:

Tóc Trên Đầu	3
Vai Trò Của Người Mẹ	5
Vai Trò Của Người Cha	10
Thơ: Thư Gửi Con	16
Hiếu Kính Cha Mẹ	17
Tưởng Chừng Chúa Đã Quên Tôi!	28
Người Cha	32
Có Phải Theo Đạo Tin Lành Là Bỏ Ông Bỏ Bà?	34

Sinh Hoat Hội Thánh:

Hình ảnh: Thạch Điệp	24
Ảnh Bìa – Kim Nguyệt	1
Vườn Thiếu Nhi	38
Đó Kinh Thánh	40
Tin Tức - Thông Báo – Liên Lạc	41
Biệt Thánh Ca: Dâng Lên Cha Mẹ	42

Ủng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Võ Ngọc Thủy Thương, Lê Kim Nguyệt

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Tóc Trên Đầu

Not a single sparrow can fall to the ground without your Father knowing it. So don't be afraid, You are more valuable to God than a whole flock of sparrows.

~ Matthew 10:29,31

Khi Chúa Giê-xu sai 12 môn đệ đi truyền giáo lần đầu tiên, Chúa bảo họ rằng: “ Hai con chim sẻ chỉ bán một xu, nhưng nếu Cha các con không cho phép, chẳng một con nào rơi xuống đất. Ngài biết cả số tóc trên đầu các con. Đừng lo sợ, vì các con quý hơn chim sẻ ”. (Ma-thi-ơ 10:29-31)

Không có nhà tiên tri hay sứ giả nào trước Chúa Giê-xu dám nói đến phần nhỏ nhất của thân thể là sợi tóc, để bảo rằng Cha trên trời lưu tâm đến mọi chi tiết nhỏ nhất của đời sống. Ngay trong khoa học, mãi đến gần đây ta mới thấy người ta chế sợi tóc làm tư cho chúng ta xem.

Theo khoa học thì tóc bắt đầu có sau khi con người được thụ thai, và vào lúc ra đời, tóc cho biết khá nhiều về cách toàn thân được nuôi dưỡng trong lòng mẹ. Sau khi sinh ra, một sợi tóc được coi như là một tủ hồ sơ tin tức cho biết người mẹ đã ăn uống ra sao, đã sẵn sóc thân thể như thế nào và cả cách sống của người ấy nữa. Phân tích một sợi tóc người ta còn có thể nói được là mẹ có sử dụng ma túy trong khi mang thai nhi hay không. Tại sao vậy? Vì mỗi một sợi tóc được nuôi bằng một tia máu chuyên tin tức và chứa các tin tức ấy lại trong chân tóc của bạn.

Nhưng Chúa Giê-xu còn cho biết một điều khác nữa, đó là Thượng Đế ghi nhận từng sợi tóc trên đầu ta rơi xuống nữa, nghĩa là không có chi tiết nào trong đời ta mà Chúa bỏ qua. Bạn có thể bảo: Tôi cũng muốn tin

như thế lắm, nhưng tôi gặp bao nhiêu là khó khăn, tôi thấy khó chấp nhận lắm.

Làm sao ta có thể bắc được nhịp cầu ngang qua vực sâu cô đơn thất vọng làm cho đời sống chúng ta cằn cỗi không nhận được lời hứa quan tâm của Chúa? Chỉ có một chiếc cầu lòng tin. Vâng phải tin rằng các lời Chúa đã hứa là chân thật. Lòng tin của ta sẽ trở thành chiếc cầu bắc ngang qua những dòng nước chảy siết trong cuộc đời ta. Ta sẽ an tâm biết bao khi nhớ rằng Chúa quan tâm đến từng việc nhỏ trong đời ta, nhỏ như sợi tóc vậy.

Nguyễn Sinh

Vai Trò Của Người Mẹ

Khi nói đến cha mẹ, chúng ta thường nghĩ nhiều đến mẹ là người ru chúng ta ngủ, lau nước mắt, có một nụ hôn thần kỳ mỗi khi chúng ta té ngã trầy xước, ôm chúng ta khi mưa to gió lớn khiến chúng ta sợ. Mẹ là người chứng kiến những bước đi đầu đời của con và nhiều năm sau đó chứng kiến những bước đi chững chạc của con trong ngày tốt nghiệp, và cũng nôn nao y như con trong ngày con thành hôn với nụ cười rạng rỡ trên môi. Mẹ cũng lại là người sung sướng chứng kiến những bước chân bay bổng khi con trai từ phòng sanh bước ra hét lên: “con trai” hay “con gái”! Chẳng bao lâu bạn sẽ không ngần ngại kể lại cho con mình rằng bà ngoại, bà nội là một anh hùng. Nhưng mẹ là người hay bị lãng quên, hoặc bị xem thường, nhất là con trai, chứ con gái lại hay nhớ đến mẹ và thương mẹ.

Chúng ta sẽ không nói đến việc con cái phải biết ơn cha mẹ, vì thật ra cha mẹ không cần con biết ơn. Chỉ cần con để cho cha mẹ một chỗ

trong lòng mình là cha mẹ đã thấy vui mừng lắm rồi.

Câu chuyện hôm nay nói về một bà mẹ phải có những quyết định khó khăn vì sinh mệnh con trai mình. Làm cha mẹ không đơn giản và không dành cho những người yếu bóng vía. Vì cha mẹ nhiều lúc phải ra những quyết định rất đau lòng, nguy hiểm, những quyết định đòi hỏi có đức tin lớn.

1. Bà Giô-kê-bết: một người mẹ với đức tin đặc biệt.

Theo Kinh Thánh sách Dân Số Ký 26:59 và sách Xuất Ê-díp-tô-ký 6: 20 thì bà tên là Giô-kê-bết. Mặc dù Kinh Thánh chỉ đề cập đến bà có vài lần thôi, nhưng bà lại có mặt trong “Bảo tàng những nhân vật tên tuổi” trong Hê-bơ-rơ 11:23. Bà là mẹ của Mi-ri-am, A-rôn và Mô-i-se. Những nhà lãnh đạo kiệt xuất của dân Israel.

Bối cảnh là: dân Israel đã ở Ai-cập được 400 năm rồi; với sức lao động của họ và được Đức Chúa Trời ban phước nên họ ngày một đông.

Pha-ra-ôn sợ họ tăng dân số quá nhanh thì có phần nguy hiểm cho an ninh của Ai-cập, nên ra lệnh cho các bà mẹ phải giết các con trai, chỉ để con gái sống mà thôi. Sau này Pha-ra-ôn thấy không thể tin tưởng nơi các bà mẹ được vì họ sợ Chúa hơn sợ vua, nên ông ta ra lệnh cho dân chúng phải để ý: nếu thấy em bé trai Hê-bơ-rơ thì phải ném chúng xuống sông cho chết. Giô-kê-bết có thai em bé chính trong thời điểm ấy. Thời đó không có siêu âm nên bà không biết con mình sinh ra sẽ là trai hay gái, cho đến khi em bé chào đời.

Quý vị có thể tưởng tượng mình sống trong không khí sợ hãi đó không? Khi nghĩ đến hoàn cảnh bà Giô-kê-bết, tôi cũng liên tưởng đến một số bà mẹ thời nay. Có những bà mẹ bên Phi Châu phải đối diện với cảnh các con trai của mình bị bắt đi huấn luyện để thành lính khi tuổi chúng hãy còn rất trẻ: 12-13 tuổi.

Mặc dù không ai đe dọa bắt con trai của chúng ta đi như thế, nhưng ở đây cũng có những môi nguy con cái chúng ta bị ném xuống sông, đó là dòng sông bạo lực, dòng sông của tình dục bừa bãi mà Tivi, băng đĩa, internet tràn ngập.

Còn có những dòng sông của sự lẫn lộn, hỗn độn khi trái phải không còn đúng nghĩa nữa. Có những điều phải mà ít người làm, còn những điều trái nhiều người làm, điều này khiến thế hệ trẻ không phân biệt được.

Dòng sông văn hóa ganh đua khiến người ta coi trọng thành quả, bằng mọi giá phải có bằng cấp, dù là bằng giả, kết quả hơn là tư cách. Cha mẹ nào cũng biết được nguy hại của việc lớn lên trong một thế giới như thế.

Trong một xã hội mà tính mạng con người bị xem rẻ, vì lý do kinh tế hay gì gì đó thì bà mẹ Giô-kê-bết đã nổi bật vì điều bà đã làm để cứu con trai mình. Rồi đến khi không còn làm gì được nữa thì bà hết lòng nhờ cậy Đức Chúa Trời. Đó là một gương mẫu của đức tin.

2. Bà Giô-kê-bết: một người mẹ với đức tin dũng cảm.

Kinh Thánh sách Hê-bơ-rơ 11: 23 cho biết rằng cha mẹ của Môi-se không sợ chiếu mạng của vua. Chiếu chỉ của vua đã rõ ràng: hễ con trai sinh ra phải ném xuống sông, nhưng cha mẹ Môi-se giấu cậu bé trong ba

tháng. Đây không phải là điều dễ làm, vì bé trai thường khóc rất to.

Chúng ta thường cho rằng đức tin thường thụ động, chúng ta hay nói với nhau là thôi hãy quên đi nỗi buồn, nỗi đau và để Chúa làm việc... Nhưng đức tin thực sự là một đức tin sinh động. Vì đức tin, nhiều lúc khiến chúng ta làm những việc rất mạo hiểm.

Có những bà mẹ không thể sinh con được nên nhận con nuôi, mà nếu không có ai nuôi thì những đứa bé đó sẽ sống những ngày thơ ấu trong cô nhi viện. Đó là một đức tin can đảm.

Có hai gia đình người Mỹ nhận nuôi hai em bé mồ côi Việt Nam, một từ Kiên Giang và em kia từ Hà Nội. Tôi gặp cả hai em tại Hội thánh mà hai gia đình đang nhóm lại. Cả hai bà mẹ đều vui mừng khi gặp được người cùng quê hương của con nuôi mình. Họ rồi rít giới thiệu hai đứa con nuôi đang trong tuổi thiếu niên, và nhờ tôi dạy cho các em nói vài câu tiếng Việt. Tôi thật sự cảm động khi thấy tấm lòng của họ với lời hứa sẽ cho đứa con Mỹ gốc Việt về thăm quê hương khi các cháu học xong Trung học.

Có những bà mẹ bỏ cả công việc rất có tiền để ở nhà chăm sóc con vì họ quý con và linh hồn con hơn tiền bạc. Điều gì đã khiến họ quyết định như thế? Đó chính là lòng kính sợ Chúa. Họ muốn làm vui lòng Chúa hơn là làm vui lòng con người. Họ tin cậy Chúa. Họ tin rằng khi họ vâng theo lời Chúa, bà Giô-kê-bết quý trọng sinh mạng con mình, không muốn giết người, thì Ngài sẽ quan phòng cho họ và con cái họ.

3. Bà Giô-kê-bết: một người mẹ với đức tin nhạy bén.

Bà biết đến thời điểm con bà không thể để trong nhà nữa nên đan một cái giỏ. Điều thú vị là chữ giỏ cũng là chữ diễn tả tàu của Nô-ê. Tàu của Nô-ê cũng được trét chai (nhựa cây) như giỏ của Mô-i-se. Sông Nile vốn nổi tiếng về cá sấu. Mới ba tháng tuổi, em bé Mô-i-se hoàn toàn không có khả năng tự vệ trước hàm răng cá sấu.

Nhưng bà Giô-kê-bết không bỏ mặc Môi-se, mà sai chị Mi-ri-am đi theo xa xa để trông chừng. Chỗ đó cũng gần nơi các cô gái trong cung vua hay xuống tắm, và cũng giống như ngày nay mà đem con bỏ trước cửa bệnh viện, hoặc trước cửa nhà thờ. Giô-kê-bết đã hành động rất khôn ngoan và nhạy bén.

Những bà mẹ sẽ rất linh hoạt trong ứng xử để có thể đem điều ích lợi nhất cho con mình, cho dù mình có thể chịu thiệt thòi. Một cậu bé nọ hay thắc mắc không hiểu tại sao mẹ mình lúc nào cũng mang găng tay. Vì trong nền văn hóa Âu Tây ấy, chỉ mang găng khi thích hợp, còn ở trong nhà thì không. Bạn bè đặt tên cho cậu là “con bà găng tay”. Cậu không thích cái tên ấy chút nào, cho nên một hôm cậu hỏi mẹ vì sao. Mẹ cho biết trong một lần nhà cháy, một tay mẹ bỗng cậu tuột xuống lầu tay kia bám vào dây leo có gai, nên bàn tay mẹ bị tuột da, sẹo lồi lõm.

Có những bà mẹ hi sinh đời mình để con được ăn học, được bằng chị bằng em; nhưng rồi khi con lớn lên có vai vế trong xã hội lại phủ nhận mẹ mình, chỉ vì sợ xấu hổ với lý lịch không cao sang bằng bạn.

Có những đứa con ngỗ nghịch, chường đời làm khổ mẹ, nhưng mẹ vẫn không bao giờ quên con, luôn tựa cửa chờ mong con về.

Đức tin của Giô-kê-bết được tưởng thưởng khi con gái Pha-ra-ôn xuống sông tắm, nghe tiếng em bé khóc, thấy cái rương mây thì sai thị nữ vớt lên. Rồi em bé Môi-se được chính mẹ mình nuôi vú, thậm chí bà còn được trả công khi nuôi con ruột mình. Bà đã không bỏ lỡ dịp dạy con về Đức Chúa Trời và chương trình của Ngài dành cho tuyển dân.

Tất cả chúng ta đều thấy bàn tay của Đức Chúa Trời trong câu chuyện này, mặc dù Kinh Thánh không chép rằng Chúa khiến cho việc này hay việc kia xảy ra. Pha-ra-ôn chọn dòng sông Nile làm công cụ giết chết trẻ con Do Thái, thì nó lại trở thành công cụ cứu sống Môi-se.

Có những điều một người mẹ có thể làm, nhưng trên hết người mẹ cần trông cậy nơi Đức Chúa Trời. Tình yêu của cha mẹ không khi nào cạn, nhưng làm cha mẹ lại đòi hỏi phải biết buông ra. Buông cho con phạm sai lầm, để cho con học những bài học khó. Nếu cứ bao biện không để cho con làm thì con không biết cách đối phó với cuộc đời. Nhưng

lòng bao dung của cha mẹ sẽ luôn dành sẵn cho con một chỗ để quay về.

Có một ngôi mộ chỉ có hai chữ trên tấm bia: “Mẹ Tôi”. Chàng trai là một đứa con ngang ngược, không vâng lời cha mẹ, bị cha đuổi đi, nhưng mẹ vẫn để cửa đợi con về. Cha qua đời, chàng trai cũng không quay về, mẹ sống thui thủi một mình trong căn nhà luôn mở cửa. Cuối cùng khi chàng quay về thì mẹ cũng quá mỏi mòn và chết. Chàng trai khóc mẹ và chôn. Mỗi ngày chàng đều mua hoa để trên mộ, bất kể trời mưa gió.

Xin thưa với các bậc cha mẹ, xin hãy dừng cảm. Chúa sẽ dùng sự dừng cảm, đức tin của quý vị để hoàn tất mục đích của Ngài. Ngài sẽ hành động cách âm thầm để hoàn tất mục tiêu của Ngài trên đời sống các con quý vị. Ngài sẽ sử dụng quý vị, nhưng không phải chỉ hoàn toàn phụ thuộc vào chúng ta.

Giô-kê-bết “thấy” Môi-se xinh đẹp. Con gái Pha-ra-ôn “thấy” cái rương mây, thấy đứa bé khóc. Chị gái Môi-se đứng xa xa để biết sự

tình xảy ra như thế nào... Tất cả những điều đó báo trước việc Chúa thấy (đoái), nhận biết dân Ngài chịu khổ và ra tay cứu giúp. Người trực tiếp làm công việc hướng dẫn dân Chúa là ai? Là con của một người cha, người mẹ bình thường nhưng có lòng tin nơi Chúa.

Thưa quý vị là cha mẹ, mục tiêu của quý ông bà là nuôi dưỡng một đức tin vững cảm, nhạy bén để con cái có thể cũng có một đức tin và yêu mến Đức Chúa Trời là Đáng thấy và biết nhu cầu sâu kín của chúng là sự cứu rỗi và thực hiện điều đó qua công tác của Chúa Giê-xu. Đừng lo là mình không làm nổi, vì Chúa đồng công với chúng ta!

Xuân Phương

Vai Trò Của Người Cha

Ngày nay chúng ta thấy trong xã hội có nhiều gia đình đơn thân, đa số chỉ có mẹ và con cái. Nhiều gia đình được báo đài phỏng vấn, những bà mẹ rất hãnh diện khoe rằng mình có thể tự mình nuôi con mà không cần nương dựa vào một bờ vai nào cả. Tất nhiên có nhiều lý do khiến cho những gia đình ấy chỉ có mẹ, kiêm luôn vai trò của cha, bài này không đề cập đến lý do thiếu đi một đấng sinh thành. Chỉ xin nêu vấn đề: những ông bố có cần thiết không?

Các nhà nghiên cứu đã lên tiếng về nguy cơ của những gia đình không có bố. Thường những gia đình thiếu bố có nguy cơ nghèo khó cao gấp năm lần; và đa số những bà mẹ đơn thân sống dưới mức trung bình.

Những gia đình ly dị thì nỗi đau buồn kéo dài nhiều năm. Con cái những gia đình này tâm lý rất bất ổn. Đối với những gia đình đổ vỡ, con cái có nhiều nan đề về học hành và hành vi ứng xử trong trường và dễ bỏ học đi bụi, hoặc gia nhập băng đảng.

Các em gái trong những gia đình đơn thân dễ phát triển sớm về

sinh lý và tỷ lệ có con ngoài giá thú cao gấp 2,5 lần những em gái trong gia đình bình thường. Con trai trong những gia đình vắng bố thường gây hấn, hay đánh nhau. Theo các nghiên cứu thì 60% những kẻ phạm tội hiếp dâm, 72% tội phạm giết người trong lứa tuổi thiếu niên và 70% tù chung thân xuất thân trong những gia đình không có bố, hoặc bố không làm tròn trách nhiệm người cha.

Các nhà xã hội học cho rằng khi con cái được đưa lên hàng thần tượng, khi con cái được quyết định những vấn đề chính yếu, hoặc khi con cái là điểm tựa của những người cha hay mẹ thất vọng với người phối ngẫu, thì chắc chắn đã có vấn đề nghiêm trọng trong quan hệ cha mẹ/con cái.

Thi Thiên 127 nhắc nhở mỗi chúng ta về vài điều cơ bản.

1. Bố là bố, không phải là Đức Chúa Trời.

Điều đầu tiên là: Chúa là Chúa, còn tôi không phải là Chúa. Điều đơn giản như thế, nhưng nhiều lúc chúng ta không nhớ nổi. Cho dù tôi là bố của con tôi, nhưng tôi không phải là Đức Chúa Trời.

“Nếu Chúa không xây cất nhà, thì người ta có lao khổ để xây cất cũng vô ích. Nếu Chúa không giữ thành thì người lính canh có thức canh cũng vô ích. Thật vô ích cho tất cả các người là người dậy sớm, thức khuya, lao khổ để kiếm miếng ăn. Vì Chúa cũng ban giấc ngủ cho người Ngài yêu mến như vậy.”

Khi đọc hai câu Kinh Thánh trên, điều tai tôi nghe được là: sự thừa nhận Chúa là Chúa và tôi không phải là Chúa. Tôi không phải là Chúa trong công việc xây dựng nhà, hay gây dựng Hội thánh, hoặc trong bất cứ công tác nào trên đất này, và đặc biệt trong việc xây dựng đời sống những con người tôi yêu quý. Trước giả Thi Thiên đã thừa nhận điều này. Nhưng biểu hiện tôi thường thấy nơi các bậc phụ mẫu là hốt hoảng. Họ bị áp lực bởi trách nhiệm nuôi dạy con. Thế nên ngày nay các phụ huynh thường giải tỏa áp lực của mình bằng cách áp đặt lên con cái từ khi chúng mới sáu tuổi. Họ e rằng nếu không cho con đi học thêm nhiều như con người khác thì con mình sẽ thua kém hoặc thất bại trong trường đời. Báo chí và truyền thông đã tốn khá nhiều công sức, giấy mực đề cập đến hiện tượng trẻ em bị tước đoạt tuổi thơ, già trước tuổi. Chỉ cần nhìn trẻ còn nhỏ mà phải đeo kính dày cộm thì đủ hiểu các em phải gánh trên lưng tất cả những kỳ vọng của bố mẹ đến độ mất cả tuổi thơ.

Có bao giờ quý vị và các bạn nhìn lại chính mình để thấy rằng rất nhiều người trong chúng ta chưa nở rộ, chín muồi cho đến năm 30 tuổi? Con cái chúng ta rất cần thời gian để chúng trưởng thành.

Chúng ta chỉ nhìn những thành công rất ít ỏi của một số thần đồng, một vài con gà chọi trong cả một trại gà công nghiệp rồi than phiền tại sao con gà bé bỏng, rất đổi bình thường của chúng ta lại không nổi trội? Chắc là con mình rồi lại xôi hỏng bỏng không.

Kinh Thánh bảo chúng ta hãy giảm sức ép. Xin xem lại lời Chúa: đó là chữ NẾU hay chữ TRỪ PHI. “Nếu Chúa không xây cất nhà, thì người ta có lao khổ để xây cất cũng vô ích”. Có một điều kiện đi kèm theo vai trò của cha mẹ: Ai là người xây cất? Có phải là cái Tivi không? Như vậy, câu hỏi là: Có phải Chúa đang xây cất nhà, xây dựng gia đình của quý vị? Kinh Thánh bảo rằng “nếu không phải” thì vô ích, vô ích mà thôi. Chúng ta không thể nào chăm chỉ đủ để thành công đâu. Chúng ta không thể cảnh giác đủ để bảo vệ gia đình mình đâu. Chúng ta không thể an tâm mà ngủ ngon nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà.

Chúng ta không được tạo dựng như những bậc cha mẹ hoàn hảo, vì thế chúng ta sẽ không thể nào hoàn hảo. Trước giả Thi Thiên nhắc chúng ta hãy giao sự hoàn hảo ấy lại cho Chúa. Thay vì hoang mang, hốt

hoảng trong vai trò làm cha mẹ, hãy để cho Chúa toàn quyền theo ý Ngài trong gia đình của quý vị và các bạn.

Khi cha mẹ luôn tìm cách trở nên hoàn hảo, hoặc chứng tỏ mình hoàn hảo thì ấy là họ đang đương đầu với bực bội, mặc cảm và nhất là giận dữ. Trách nhiệm mà không kiểm soát nỗi cũng là một trong những lý do khiến mình kiệt sức. Khi muốn nhận trách nhiệm đối với việc nằm ngoài tầm tay của mình, chắc chắn quý vị và các bạn sẽ phải căng thẳng. Khi con cái mắc lỗi (chuyện rất thường tình) thì những phụ huynh này có khuynh hướng tự dày vò mình: “Tôi đã sai chỗ nào?” Đây là một câu hỏi hay, nhưng không phải chỉ cần hỏi như thế.

Văn hóa Á Đông, đặc biệt là văn hóa Việt vốn ảnh hưởng nặng từ Trung Quốc, thường ban cho người cha vị trí độc tôn trong gia đình. Người cha trong nền văn hóa này không bao giờ thấy mình có lỗi, càng không bao giờ thấy mình phải nhẹ nhàng, nhân hậu với vợ, con.

Kinh Thánh cho chúng ta những lời an ủi: “Nếu Chúa không xây cất nhà”. Chúa là Chúa và bạn không phải là Chúa. Chúng ta có trách nhiệm làm cha mẹ, rất nặng nề nhưng cần nhận ra sự khác biệt giữa việc chịu trách nhiệm điều con làm và chịu trách nhiệm với chính Đấng dựng nên mình, Cha Thiên Thượng.

Xin kính gửi đến quý vị, những ông bố ba liều thuốc tiêm chủng cho nỗi sợ phải gánh trách nhiệm làm cha.

1. Cầu nguyện.

Quý vị và các bạn có biết nên cầu nguyện thế nào không? Xin hãy thưa với Chúa rằng: Nếu con của con sẽ dự phần phục vụ Chúa, nếu con của con trở nên người như con mong muốn và trở thành người như Chúa muốn, thì xin thương xót con vì con không đảm đương nổi nhiệm vụ này.

Sau đó, hãy cầu nguyện cho con mình. Từ khi bé được hai tuổi, bé đã nhận vào nhiều điều hơn bạn tưởng rồi. Chương trình tivi, trường học, bạn bè đủ loại đã ảnh hưởng trên bé đến nỗi chúng ta khó mà chỉnh sửa được. Xin nhớ cầu nguyện cho tác động của bạn bè, và ảnh hưởng của truyền thông các loại trên tâm trí và tâm hồn của con bạn.

2. Đọc và lắng nghe.

Có rất nhiều sách báo dạy nghệ thuật làm cha mẹ, dạy dỗ con cái.

Đa số các tài liệu ở trên kệ sách không dạy cho quý vị cách làm cha mẹ theo ý Đức Chúa Trời. Chỉ rất ít tài liệu bằng tiếng Việt hướng dẫn quý vị và các bạn cách Kinh Thánh bảo chúng ta nên làm gì trong mối tương quan cha mẹ, con cái. Xin hãy tìm đọc, học và ứng dụng theo trong cách nuôi dạy con cho Đức Chúa Trời. Xin đừng chỉ nhắm mắt nghe theo những người hàng xóm, những người có quan điểm rất khác với niềm tin của quý vị và các bạn.

3. Hãy để con trẻ làm trẻ con.

Khi con của quý vị và các bạn đang còn non trẻ, xin hãy để chúng chơi đùa, đừng ngại chuyện con mình học kém các bạn. Vì giáo dục là giáo dục toàn diện, không chỉ là tri thức. Con của quý vị có kỹ năng giao tiếp hay không? Có thể vẫn hành xử nhân ái trong môi trường vô cảm giữa người với người như hiện nay? Trẻ con không biết phân biệt đối xử, không để bụng, không thù dai. Chỉ có người lớn tiêm vào đầu óc trẻ những tư tưởng xa lánh, chia phe đảng hoặc chỉ chơi với người cùng đẳng cấp.

Xin đừng dùng con mình làm vũ khí để bù lỗ những gì trước kia mình không có. Xin hãy cho con có dịp sống cuộc đời của nó, với những sai sót, lỡ lầm, bày bừa và đừng có chạy theo ngăn chặn, sợ con chơi đất cát bắn áo quần v.v... Xin đừng để giá trị của chính mình phụ thuộc vào việc con có ăn nên làm ra hay

không. Vì nếu thế thì những người không có con sẽ dựa vào đâu để thấy mình có giá trị?

4. Bố là bố, nhưng bố không sở hữu con.

Thi Thiên 3-5: “Kìa con cái là cơ nghiệp từ Chúa ban; bông trái từ lòng dạ là phần thưởng. Các con trai sinh trong thời tuổi trẻ khác nào các mũi tên trong tay dũng sĩ. Phước cho người nào có đầy chúng trong bao đựng tên mình. Người sẽ không bị hổ thẹn khi đối đáp với kẻ thù tại công thành.” Trước giả Thi Thiên này diễn tả lòng biết ơn của mình đối với món quà Chúa ban. Rất dễ cho những ông bố nghĩ rằng: con là con của tôi, vì thế tôi muốn con làm gì, nó phải vâng theo, không được cãi. Chúng ta quên mất rằng con cái là quà tặng từ Chúa, chúng không thuộc về chúng ta. Chúa cho chúng ta mượn một thời gian, và rồi đến lúc Ngài sẽ đòi chúng ta đến ứng hầu để trả lời câu hỏi của Ngài: “Con làm gì với cơ nghiệp Ta giao cho?” Chúa sẽ hỏi quý ông câu đó.

Chúng ta rất dễ quên ai sở hữu những đứa con. Thi Thiên bảo rằng con cái là cơ nghiệp, nghĩa là di sản

thừa hưởng, chứ không phải mắc nợ mình. Xin hãy quên câu: con là nợ, vợ là oan gia. Chúng được Chúa giao cho chúng ta từ ý chí tự do của Đức Chúa Trời. Chử phần thưởng ở đây hàm ý Chúa muốn ban cho chúng ta món quà không phải vì chúng ta xứng đáng được nhận. Vì có nhiều người quanh ta không có được diễm phúc nhận quà từ Chúa.

Thưa quý vị,

Chúa không ban cho chúng ta con cái để đáp ứng nhu cầu muốn có con của chúng ta, mà ban con cái như phước hạnh, và thông qua chúng ta mà nhu cầu của con cái được đáp ứng. Không phải thứ nhu cầu con cái nêu là chúng cần, nhưng là nhu cầu Chúa biết chúng cần.

Con cái được Chúa ban không nhằm để chúng ta thấy mình có giá trị hơn người khác, hoặc để thành đạt hộ cho cha mẹ. Sự có mặt của con cái là để chúng ta tốt hơn trong vai trò quản gia.

Có bao nhiêu người trong chúng ta cho con được tự do làm theo ý Chúa, thành công như Chúa muốn chúng thành công, thay vì làm theo sự áp đặt của chúng ta? Có những phụ huynh hãnh diện khoe con mình có đến hai bằng Đại học, làm mỗi tháng từ 500 đến 1000 đôla Mỹ. Nhưng khi được hỏi con ông bà có yêu kính Chúa không thì họ lảng tránh.

Elkind viết rằng: “Khi con cái cho rằng cha mẹ chỉ quan tâm chúng thành công đến đâu, chứ không phải chúng là người thế nào, thì nhu cầu thành đạt trở thành thôi thúc. Khi con cái cảm thấy sự thành đạt là để thỏa mãn yêu cầu của cha mẹ, chứ không phải vì mình, thì hoặc chúng sẽ dần dà bỏ cuộc hoặc sự thành đạt trở thành quá tải.” Đã có lần tôi viết: “Con cái như mũi tên trong tay người dũng sĩ, mũi tên không giống như lưỡi gươm. Mũi tên có thể đi đến nơi mà người dũng sĩ không thể đến. Con cái được mô tả như những mũi tên tấn công mà cha mẹ phải mài dũa để ngày kia chúng đi đánh trận.”

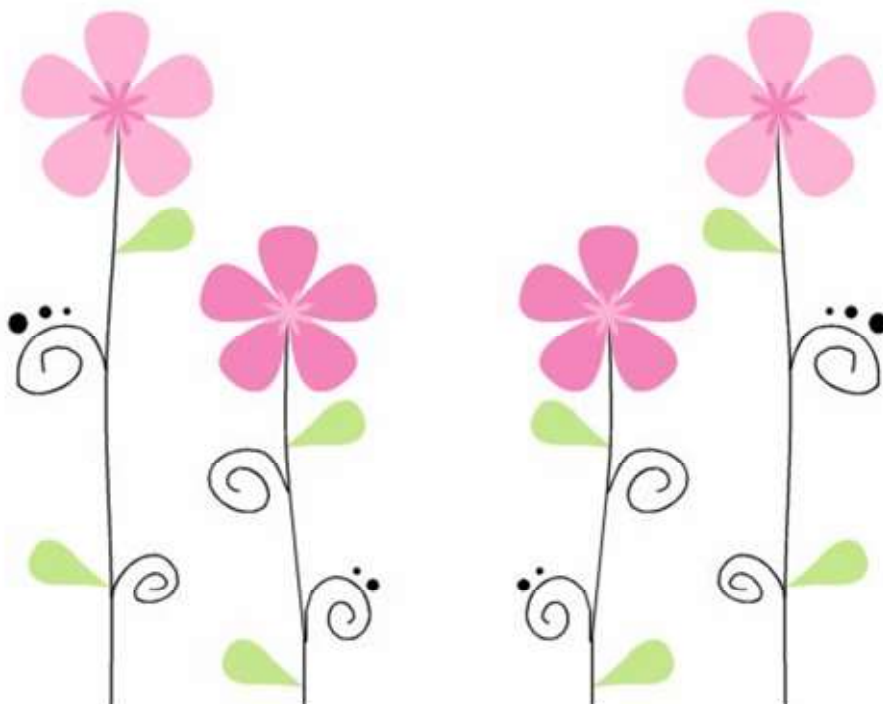
Câu 5 viết “Người sẽ không bị hổ thẹn khi đối đáp với kẻ thù tại công thành”. Trong nguyên bản, chữ kẻ thù hàm ý kẻ thù của chúng, nghĩa là không phải kẻ thù của tôi hay của bạn mà là của chúng. Những ông bố sẽ trang bị cho con thế nào để ứng phó với kẻ thù dọc đường? Có phải quý vị sẽ nói với con rằng: “Con yêu quý, nhiệm vụ của bố là cầm tay con để đặt vào tay của Chúa. Bố ở đây để huấn luyện con nhìn lên Chúa để tìm sức mạnh. Bố phải dạy cho con rằng Chúa là Chúa và con không phải là Chúa.”

Những nan đề của tôi ngày xưa, như chiến tranh, con cái tôi sẽ không phải đối diện. Tôi phải trang bị thế nào cho con tôi để đáp ứng những yêu cầu tôi chưa thể hình

dụng. Vì thế, mỗi bậc phụ huynh cần làm tốt vai trò quản gia của mình, nghĩa là nương theo sự hướng dẫn của Chúa. Con cái cần được trang bị và rồi được thả ra. Còn trước giả Thi Thiên nói rõ rằng: chúng ta không thể giữ chúng. Con cái không có mặt để đánh trận của chúng ta, mà là đánh trận Chúa dàn sẵn ra cho chúng trong thế giới mà tôi và quý vị không có mặt.

Xin hãy để Thánh Linh soi sáng cho quý vị biết phải khởi sự và kết thúc như thế nào trong vai trò làm cha mẹ. Xin hãy để Chúa xây cất nhà cho quý vị, và để Chúa nâng đỡ quý vị trong trách nhiệm làm cha mẹ ngõ hầu mục đích của Ngài được hoàn thành trong gia đình của mình.

Xuân Phương

Mái tóc con mỗi ngày thêm xanh
Làn tóc ba mỗi ngày dần bạc
Con và ba hai thế hệ trước sau có khác
Khác cách nhìn khác cả những ước mơ

Thế hệ ba ngày xưa nhiều gian khổ
Thời chiến tranh nghèo cực thiếu học hành
Tuổi thơ không chút hy vọng mỏng manh
Sống và chết dễ như bàn tay trở

Thế hệ con bây giờ như cởi mở
Nhẹ nhàng hơn nhưng cũng lắm trớ trêu
Giữa trần gian muôn thử thách ngặt nghèo
Dễ sa ngã nếu không nương cậy Chúa

Xuân hôm nay lại về thêm lần nữa
Lòng rộn vui như xuân đẹp tuyệt vời
Nhìn ngoài sân đàn cháu nhỏ đùa chơi
Tạ ơn Chúa đã ban cho cơ nghiệp

Lòng mong ước thế hệ con đi tiếp
Theo đức tin của ba mẹ hôm nay
Sống yêu thương hầu việc Chúa mỗi ngày
Vậy là đủ, ước mơ nào hơn nữa

Cầu xin Chúa thêm cho con sức mới
Như chồi xuân mạnh mẽ giữa đất trời
Phước thuộc linh thuộc thể chẳng hề vơi
Bước tới mãi hết lòng nương cậy Chúa

Phạm Đình Diệp

Hiếu Kính Cha Mẹ

“Hãy hiếu kính cha mẹ ngươi, hầu cho ngươi được sống lâu trên đất, mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi ban cho.”

(Xuất 20:12)

Dẫn nhập

Có lẽ tất cả chúng ta, ai cũng đã một đôi lần được nghe những câu hát thật dễ thương của Nhạc sĩ Phạm Trọng Cầu viết về Ba Mẹ:

“Ba sẽ là cánh chim đưa con đi thật xa, mẹ sẽ là cành hoa cho con cài lên ngực. Ba mẹ là lá chắn che chở suốt đời con. Vì con là con ba, con của ba rất ngoan. Vì con là con mẹ, con của mẹ rất hiền. Ngày mai con khôn lớn, bay đi khắp mọi miền, Con đừng quên con nhé! Ba mẹ là quê hương.”

Hằng năm, cứ đến tháng năm, tháng sáu, thế giới dành riêng Chúa Nhật thứ hai trong tháng để mừng “Ngày Mẫu Thân, và Ngày Phụ

Thân” Nhưng riêng về Hội Thánh Tin lành Việt nam thì dành tuần thứ hai tháng 5 dành cho “Ngày Hiếu Kính Cha Mẹ”

Trong tinh thần đó, chúng ta hãy hướng về Phụ Mẫu thân yêu để bày tỏ tấm lòng biết ơn đối với công lao “*Dưỡng dục, sinh thành*”. Mục đích của ngày này là để cho con cái biết “*dừng bước lại*” bày tỏ tấm lòng cảm tạ và nhớ ơn công lao của “*Cha sinh mẹ dưỡng*.” và cũng là cơ hội chúng ta xem Kinh thánh dạy gì về sự hiếu thảo, để rồi qua đó chúng ta có cơ hội để sửa lại những gì mà chúng ta làm chưa đúng trong lời dạy của Đức Chúa Trời.

1. Lòng Hiếu Kính Của Con Cái

Theo đạo lý của người Việt nam, việc hiếu kính, phụng dưỡng mẹ cha, tôn quý ông bà là bổn phận thiêng liêng mà cháu con phải gìn giữ “*Một lòng thờ mẹ, kính cha, cho tròn chữ Hiếu mới là đạo con.*” Cho

nên một khi được kể là thiêng liêng thì việc tỏ lòng hiếu kính trở thành mối quan hệ tình cảm máu thịt, một chu kỳ thương yêu khắng khít được nối tiếp từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Điều quan trọng là cách thể hiện làm sao và thể hiện như thế nào để đẹp lòng cha mẹ thì vẫn luôn là niềm trân trọng đối với những người còn mẹ còn cha và đôi khi trở thành nỗi ân hận, tiếc nuối trong những trường hợp mẹ cha đã đi vào yên nghỉ ngàn thu.

2. Lòng biết ơn:

Lý do người Việt chịu ảnh hưởng của Trung quốc với nền văn hóa mê tín do các thuật sĩ với: nhang, đèn, giấy vàng bạc và hàng mã, nên đa số người Việt cũng cho rằng phải cúng, phải nhang đèn, phải hàng mã, phải bái lạy, mới gọi là Hiếu Kính. Nên đã kết luận rằng đạo Cơ Đốc dạy người ta “bất hiếu” với cha mẹ mình.

Thứ nhất, sự suy luận này không đúng vì rõ ràng đã đi ngược với điều răn của Đức Chúa Trời dạy rõ trong Kinh Thánh, đó là con cái phải biết “*hiếu kính cha mẹ.*”

Trước hết xem Cựu ước đề cập đến sự hiếu kính cha mẹ như câu

gốc, hiếu kính là một Điều Răn, mà là Điều Răn đứng đầu trong 6 điều liên quan con người.

- Điều răn này được giải thích chi tiết: Xuất 21:15, 17 “*Kẻ nào đánh cha hay mẹ mình, sẽ bị xử tử*” và “*Kẻ nào mắng cha hay mẹ mình, sẽ bị xử tử.*” Và được nhắc lại trong Ê-phê-sô 6:1-3, là điều răn liên quan loài người duy nhất có lời hứa cặp theo.

- Đến Tân Ước, Chúa Giê-xu nhiều lần dạy về sự Hiếu Kính Cha Mẹ:

Kinh Thánh sách Ma-thi-ơ 15:4-6, Chúa Giê-xu quở trách người Pha-ri-si vì họ mượn lý do dâng mình cho Chúa để không cần lo cho cha mẹ.

Luca 2:51: “*Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu lụy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng*” chính Chúa Giê-xu làm gương vâng phục cha mẹ (dù Ngài là Đức Chúa Trời). Trước khi Chúa Giê-xu chết vẫn lo cho cha mẹ (Giăng 19:25-27).

Ê-phê-sô 6:1-3; Cô-lô-se 3:20: Phao lô dạy Hội Thánh phải hiếu kính với đấng sinh thành.

- Nói chung lại, người chưa tin Chúa cũng biết Hiếu kính cha mẹ, huống chi người tin Chúa là có Lời Đức Chúa Trời dạy.

Điều thứ hai, đạo của Chúa là đạo dựa trên hai tiêu chuẩn chính, đó là “Kính Chúa và Yêu người” như có chép trong Tin Lành Ma-thi-ơ 22:37-40: *“Đức Chúa Giê-xu đã rằng: Ngươi hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi. Ấy là điều răn thứ nhất và lớn hơn hết. Còn điều răn thứ hai đây, cũng như vậy: Ngươi hãy yêu kẻ lân cận như mình. Hết thầy luật pháp và lời tiên tri đều bởi hai điều răn đó mà ra.”*

Vậy thì không thể nào đạo Chúa dạy người ta bất hiếu với cha mẹ được.

Thật ra nếu đạo mà dạy con người bất hiếu thì thật chẳng còn là đạo nữa, phải không? Sự hiếu làm này là vì chúng ta không phân biệt được giữa sự “thờ phượng Chúa” và sự “hiếu kính” cha mẹ mình.

Con cái Chúa biết tôn trọng những truyền thống văn hóa tốt đẹp của tiền nhân để lại, nhưng Kinh Thánh dạy rõ chúng ta chỉ thờ lạy Đức Chúa Trời mà thôi, vì chỉ có Ngài là Đấng Tạo Hóa duy nhất đã dựng nên muôn loài và muôn vật; bao gồm cả cha mẹ, ông bà và tổ tiên của chúng ta.

Theo lịch sử Việt Nam để lại, trước đời nhà “Đinh” ông bà chúng ta cũng “tự nhiên” chỉ biết thờ Trời và hết lòng hiếu kính cha mẹ, đi theo lời của Đức Chúa Trời phán dạy.

Điều thứ ba, luật pháp của Đức Chúa Trời dạy rõ mỗi người chúng ta phải biết bày tỏ lòng hiếu kính cha mẹ một cách thực tế, nhất là khi họ còn sống; vì khi ông bà đã qua đời thì cha mẹ mình đã xong phận rồi. Tại sao?

Chúng ta sẽ chẳng làm gì được cho ông bà, kể cả cho ăn hoặc uống qua những phong tục cúng tế; ngược lại ông bà cũng sẽ chẳng phù hộ gì được cho chúng ta cả. Không phải thầy Tăng Tử đã một lần nói: *“Giết trâu tế mộ, khi cha mẹ qua đời rồi thì chẳng bằng giết con gà, con heo lúc cha mẹ sanh tiền”* sao? Khi cha mẹ còn sống biết chăm sóc, nấu cho cha mẹ một món ăn ngon, khi đau ốm lo thuốc men chữa trị, khi buồn bã đi thăm viếng yên ủi thì mới thật sự bày tỏ lòng “hiếu thảo” thực tế của mình theo như lời Chúa đã dạy.

Người xưa chúng ta cũng có câu tục ngữ như sau: *“Sống thì con chẳng cho ăn; chết thì xôi thịt, làm văn tế ruồi,”* thì còn gọi là quý trọng sao? Và lại nếu chịu suy nghĩ và tự

đặt câu hỏi là chúng ta “thờ cúng ông bà mình mấy đời thì mới gọi là đủ hiếu?” Quá lắm là ngũ đại: Cao, Tằng, Tổ, Khảo, Hiển; vậy còn những đời trước đó thì sao, ai nuôi cho họ ăn đây? Và nếu chỉ cho ông bà ăn trong những ngày rằm, còn mấy ngày kia không cho ăn, thì tự hỏi sự “bỏ đói” như vậy được gọi là có hiếu chăng?

Còn các vấn đề khác như ăn mặc, tiêu xài cho ông bà thì sao, ai sẽ lo? Và lại, gần 2/3 số người trên thế giới ngày nay không cúng kiến nhang đèn, như vậy có thể nào mình gọi họ là những kẻ bất hiếu sao? Cho nên những thành kiến đòi hỏi phải có sự cúng tế người chết mới gọi là “đủ hiếu” thì xem chẳng có lý.

3. Sự hiếu thảo

a) Vâng lời:

“*Hỡi kẻ làm con, mọi sự hãy vâng phục cha mẹ mình, vì điều đó đẹp lòng Chúa.*” (Col 3:20). Vâng phục cha mẹ cũng như vâng phục bất kỳ một thẩm quyền nào mà Thiên Chúa đặt để trên chúng ta không phải là một sự vâng phục mù quáng. Sự vâng phục đó phải được đặt trên nền tảng của Kinh Thánh. “*Hỡi kẻ làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình*

trong Chúa, vì điều đó là phải lắm.” (Eph 6:1) Vâng phục cha mẹ trong Chúa là vâng lời cha mẹ trong tất cả mọi sự, miễn là sự vâng lời đó không trái nghịch với Lời Chúa.

Khi cha mẹ có những ý muốn hoàn toàn trái nghịch với Lời Chúa, chúng ta được phép không vâng theo, nhưng điều ấy không có nghĩa là chúng ta có thể bất kính với cha mẹ. Thái độ và lời nói của chúng ta đối với cha mẹ phải luôn luôn khiêm nhu, hòa nhã và kính trọng.

b) Phụng dưỡng cha mẹ

“*Con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo đáp cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời.*” (I Ti-mô-thê 5:4)

Với những người có gia đình, thì sự hiếu thảo bày tỏ qua những hành động thực tế, phải biết giúp đỡ và phụng dưỡng cha mẹ, đừng đùn đẩy cho nhau... Câu ca dao “*Cha mẹ nuôi con biển hồ lai láng, con nuôi cha mẹ kẻ thảng kẻ ngày.*” Sự hiếu thảo bày tỏ qua những hành động thực tế nữa, đó là con cái phải biết giúp đỡ và phụng dưỡng cha mẹ, chớ đừng đổ thừa cho nhau.

Với các bạn Thanh thiếu niên, sự hiếu thảo bày tỏ qua những hành động thực tế. Nếu chúng ta nói mình

yêu cha mẹ thật ngọt ngào nhưng khi về nhà thấy cha mẹ đau ốm lại tinh bơ, thấy chén đĩa lại không rửa (chỉ lo bấm video game), thấy nhà dơ lại không đi lau (chỉ lo việc học hành), thấy quần áo lại không giặt (chỉ lo “bấm điện thoại” thôi), thì lời nói “yêu thương” của chúng ta với cha mẹ mình chẳng có giá trị gì cả? Thật ra, chẳng thà chúng ta đừng nói, mà hành động thì quý hơn.

Hiếu thảo là phải biết phụng dưỡng khi cha mẹ còn sống; nếu không, khi họ qua đời rồi thì chẳng làm gì được cho họ nữa? Khi cha mẹ cách xa mình hoặc qua đời rồi thì chúng ta muốn nấu cho cha mẹ miếng cơm, chăm sóc hay nói lời an ủi cũng không thể làm được nữa đâu.

Hãy nghe tâm tình thảo hiếu của người thiếu nữ trong ca dao đối với Mẹ Cha như thế nào! *“On hoài thai như Biển, Ngãi dưỡng dục như sông. Em nguyện ở vậy không chồng, Lo nuôi Cha mẹ, hết lòng Đạo con.”*

Tuy nhiên, nếu chỉ lo phụng dưỡng thì vẫn chưa đủ. Đối với cha mẹ, ngoài lòng thương yêu, cần phải có thái độ tôn kính. Trong đời nhân

xử thế, dân gian có câu *“Cách cho hơn của đem cho.”* Huống chi là đối với đáng bậc sinh thành.

Có câu chuyện: Ở một bộ lạc bên Phi châu, người thanh niên khi đến tuổi trưởng thành sẽ được gọi là “chiến sĩ”. Tuy nhiên, muốn được mang danh hiệu này, anh phải trải qua một cuộc sát hạch, thường là thả vào rừng sâu một thời gian.

Năm ấy, có ba thanh niên đến tuổi trưởng thành và rất muốn được gọi là “chiến sĩ”. Ba chàng đã đến trình diện tộc trưởng. Vị tộc trưởng chúc mừng và hỏi người thứ nhất: *“Trong một tháng qua, anh đã làm được những gì?”* Anh thưa rằng: *“Tôi đã giết được một con hổ dữ”*.

Tộc trưởng khen “tốt” rồi bảo anh đứng sang một bên và hỏi người thứ hai: *“Trong tháng qua, anh đã làm được những gì? Anh có giết được con hổ dữ nào không?”* Người thanh niên đáp: *“Thưa ngài, hổ dữ thì tôi không giết được, nhưng tôi cũng đã chém được một con rắn to”*.

Tộc trưởng khen “tốt”, bảo anh đứng sang một bên và hỏi người thứ ba: *“Một tháng qua, anh đã làm được những gì? Anh có chém được một con hổ dữ hay một con rắn nào không?”* Người thanh niên đáp:

“Thưa ngài, hổ hay trăn thì tôi không chém được”. Tộc trưởng hỏi tiếp : “Thế anh làm được gì?” Anh đáp: “Thưa tôi kiếm được một tảng mật ong to”. Tộc trưởng hỏi: “Người kiếm mật ong để làm gì?” Người thanh niên đáp: “Thưa ngài, tôi có mẹ già, mà nhà tôi lại nghèo, nên tôi kiếm mật ong để cho mẹ tôi bồi dưỡng”.

Nghe xong, vị tộc trưởng rút con dao ra trao cho anh và nói: “Ta phong anh làm chiến sĩ, bởi là người thì phải biết sống hiếu thảo với cha mẹ”.

4. Thái độ Tôn kính:

“Con mắt nhạo báng cha mình, khinh sự vâng lời đối với mẹ mình, các con quạ của trứng sẽ móc mắt ấy, và các chim ưng con sẽ ăn nó đi” (Châm ngôn 30:17)

Tôn kính có nghĩa là tôn trọng và kính phục. Theo quan điểm của Kinh Thánh, thì những người con bất hiếu sẽ bị hình phạt rất nặng. Ngày xưa, “Khi một người nào chửi cha mẹ mình, thì phải bị xử tử: nó đã chửi rủa cha mẹ; huyết nó sẽ đổ lại trên mình nó.” (Lê-vi-ký 20:9) Nếu luật pháp ngày nay vẫn áp dụng điều luật này, thì xã hội loài người sẽ ra sao?!

Khi cha mẹ già chúng ta không nên xem thường hay khinh bỉ họ. “Hãy nghe lời cha đã sanh ra con, Chớ khinh bỉ mẹ con khi người trở nên già yếu.” Châm ngôn 23: 22.

Sự tôn kính cha mẹ còn được thể hiện qua cách sống của chúng ta. Việc gìn giữ “*danh thơm, tiếng tốt*” cho gia đình để Cha mẹ luôn tự hào về con cái cũng chính là cách thể hiện lòng hiếu kính. “*Cha người công bình sẽ có sự vui vẻ lớn, và người nào sanh con khôn ngoan sẽ khoái lạc nơi nó. Ước gì cha và mẹ con được hơn hở, và người đã sanh con lấy làm vui mừng.*” (Châm 23:24,25)

5. Gương mẫu trong sự hiếu kính

Mặc dầu vấn đề “hiếu kính” là bổn phận của những người làm con, nhưng lời Chúa cũng dạy trách nhiệm của các bậc phụ huynh phải biết dạy dỗ và hướng dẫn con cái mình về sự hiếu thảo với cha mẹ, nhất là khi con chúng ta còn nhỏ; vì con nít sanh ra đời tự nhiên có cá tánh phản kháng, bướng bỉnh và không thích vâng lời.

Để giúp con mình biết hiếu kính thì chính chúng ta phải là người thể hiện điều đó với ông bà của

chúng. Trẻ em thường quan sát rất kỹ hành động của cha mẹ. Nếu chúng ta kính trọng cha mẹ thì con mình sẽ kính trọng ông bà, còn nếu chúng ta xem thường hay có những thái độ nào bất kính với cha mẹ mình thì các con cũng sẽ làm y như vậy.

6. *Dạy con biết hiếu kính*

Trong xã hội hôm nay, chúng ta nhìn thấy sự hiếu kính cha mẹ dường như chỉ còn trong sách vở, trên phim ảnh mà không thấy trên thực tế. Vì sao? Đạo đức con người đang tuột dốc và vì vậy sự hiếu kính cha mẹ cũng đã sụp đổ. Vì vậy, chúng ta là con dân Đức Chúa Trời phải dạy con mình có lòng hiếu kính ông bà cha mẹ khi chúng còn có thể dạy được. Điều này rất thực tế vì khi con cái còn nhỏ, chúng ta phải dùng nhiều chữ “không được phép” hơn là “được phép.”

Chúng ta cũng cần dạy dỗ con cái rõ về phần thưởng Chúa hứa ban cho những đứa con có hiếu như sau: *“Hỡi kẻ làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm. Hãy tôn kính cha mẹ người, hầu cho được phước và sống*

lâu trên đất” (Êphêsô 6:1-3). Phần thưởng cho những ai biết hiếu kính cha mẹ mình đó là một cuộc sống hạnh phúc (phẩm) và lâu dài (lượng).

Thêm nữa, nếu chúng ta dạy dỗ con cái mình biết hiếu kính cha mẹ, thì những phần thưởng này không phải chỉ cho thế hệ của mình thôi, mà sẽ đem lại biết bao ích lợi cho thế hệ con cháu sau này. Điều này giống như châm ngôn của người Trung Hoa có câu: *“Thế hệ trước trồng cây, thế hệ sau có bóng mát.”*

Kết luận

Cho nên luật pháp của Đức Chúa Trời dạy rõ về mạng lệnh con cái phải biết “hiếu kính cha mẹ” và nhắc nhở trách nhiệm cha mẹ phải dạy dỗ luật pháp của Ngài cho con em mình. Mong mỗi người chúng ta biết làm theo lời Chúa dạy để danh Ngài được sáng và duy trì hạnh phúc gia đình được lâu dài từ đời này đến đời nọ. Amen!

Sưu tầm

Hình ảnh sinh hoạt
Trại Phục Sinh Charmey
2016

Tưởng Chứng

Chúa Đã Quên Tôi!

Mẹ tôi Bà Nguyễn Thị Thảo, 75 tuổi, hiện đang sống tại Việt Nam. Là con độc nhất trong một gia đình, mà ông ngoại tôi đã đi tập kết từ khi bà còn trong bụng mẹ.

Thích cuộc sống trầm lặng, không hay giao du với xã hội bên ngoài. Bà luôn bó mình trong khuôn khổ, nề nếp của gia đình. Suốt ngày chỉ thích làm bạn với sách vở, báo chí. Xuất thân từ một dòng tộc có tập quán: thường cúng bái, hay lễ lạc. Bà cũng lập cho mình một bàn thờ, tiện cho việc thờ cúng ông bà, cha mẹ, tổ tiên.

Là người nghiêm giữ các ngày chay trong năm, bà làm việc này với ước mong cầu bình an cho mình nói riêng, và cho toàn gia nói chung.

Hằng năm vào những dịp lễ, mẹ tôi có thói quen đến chùa, thắp hương lạy Phật. Chồng mất sớm năm 55 tuổi, bà trở thành góa phụ, một mình nuôi dạy 7 con.

Trong số các đứa con kể trên, có ba người con gái đã tin nhận Chúa (một người sau này là vợ của Mục Sư Trần Thanh Minh, hiện đang là Mục Sư Chủ Toạ tại Hội Thánh Tôn Thất Thuyết - Sài Gòn).

Gia đình nghèo, con đông, cuộc sống quá vất vả. Mẹ tôi đã hy sinh cả cuộc đời, chỉ với ước mong nuôi dạy sao cho con cái nên người.

Năm 1988 tôi rời Việt Nam, đi tỵ nạn tại Mã Lai. Sau hai năm thì được định cư tại Canada. Tuy xa mẹ, nhưng tôi cùng các cô em gái, luôn chung lòng cầu nguyện cho bà sớm biết đến Chúa.

Tại quê nhà, các em tôi luôn tạo mọi điều kiện nói về Chúa cho mẹ. Tranh thủ mời bà đến nhóm thờ phượng tại Hội Thánh vào các ngày lễ lớn. Con mời, mẹ đi, nhưng đến nơi không bao giờ bà ngồi yên, không khi nào nghe trọn sứ điệp. Ngồi chỉ mười phút thôi, là bà than đau bụng, nhức đầu, ngọt ngạt, rồi bỏ ra ngoài ngay, không trở lại phòng nhóm nữa. Lần nào cũng vậy, mỗi khi mời được bà đi, là các em tôi vui mừng hy vọng. Nhưng cũng chính trong ngày đó, sự thờ ơ, lạnh lùng của mẹ tôi trước sứ điệp, khiến

chúng nó buồn chán, tuyệt vọng nhiều hơn.

Về đến nhà, bà thường bày tỏ thái độ vô tín, có lần bà nói: “Má không tin gì cả. Chết là hết. Không có thiên đàng, cũng không có địa ngục.” Các em tôi khóc nhiều, nản lòng hơn, mỗi khi thấy thái độ phản kháng đó của bà.

Đến năm 2002, tôi nhận được hung tin từ Việt Nam báo cho biết, mẹ tôi dạo này có nhiều dấu hiệu hay quên, hơi lãng, ít nói hơn trước. Bác sĩ chuẩn đoán cho biết, bà mắc bệnh trầm cảm. Mỗi ngày tình hình xấu đi. Mẹ tôi không nhớ ngay cả đến tên con cái của mình nữa.

Dần dần tệ hơn, bà không thể tự lo được cho chính bản thân mình, ngay cả trong những sinh hoạt cá nhân, luôn phải cần có người giúp đỡ. Trong suốt thời gian theo dõi diễn biến bệnh tình của mẹ, chị em tôi gần như vô vọng, khi mỗi ngày nhìn thấy bà, sống như một cái xác không hồn. Cả ngày không nói một lời, ăn ngủ như một đứa trẻ, có nhiều lúc không còn ý thức được việc mình làm là đúng hay sai nữa.

Riêng bản thân tôi, tuy vẫn cầu nguyện với Chúa mỗi ngày, nhưng trong giai đoạn đó, tôi tương giao

với Ngài trong một tâm trạng đắng cay, chua xót. Tôi thật ...đã buồn, trách Chúa: “Tuồng chừng như Ngài đã quên tôi”.

Bị tay trước những lời cầu nguyện. Không động lòng thương xót, khi nhìn thấy những giọt nước mắt tuôn đổ ra, sau những giờ phút tôi trò chuyện với Ngài. Khi tham dự các buổi truyền giảng, thấy có người bước lên tin Chúa, bao giờ tôi cũng khóc, khóc mừng cho họ, nhưng cũng khóc khi nghĩ đến tình trạng tâm tột của mẹ tôi. Rồi liên tiếp các câu hỏi cứ luôn văng vẳng bên tai: “Cuộc đời của mẹ rồi sẽ ra sao? Chẳng lẽ tôi chỉ biết khoanh tay ngồi đó, đợi ngày mẹ mất, rồi nhìn bà đi vào hoả ngục đời đời?”

Đợi chờ mòn mỏi, cho đến một ngày nọ, không còn kiên nhẫn nữa, tôi đã thưa chuyện với Ngài qua dòng nước mắt: ”Chúa ơi, con bỏ cuộc, con chịu thua. Xin giao linh hồn Mẹ con lại cho Ngài. Tùy Chúa quyết định. Con không trách hờn gì Chúa nữa. Con xin chấp nhận chương trình của Ngài trên đời sống của bà. Xin cứu lấy mẹ con, thì Chúa muốn gì con cũng vâng theo. Xin Ngài cũng hãy giữ gìn đức tin cho chị em con với “

Sau lần cầu nguyện đó, tôi lấy lại được trạng thái bình an. Yên tâm làm những việc Chúa giao hằng ngày, không còn thắc mắc, nghi ngờ gì nữa cả.

Cho đến ngày 25/12/2006, một phép lạ đã xảy ra cho gia đình tôi. Tin mừng từ Việt Nam đến, báo cho biết: “ Mẹ tôi đã tiếp nhận Chúa , trong đêm truyền giảng Giáng Sinh tại nhà thờ Khánh Hội?”

Theo lời tường thuật của hai cô em gái, hằng ngày cứ mỗi khi có dịp đến chăm sóc cho bà , các cô ấy vẫn nhẫn nại bền đỗ, tiếp tục nói về Chúa. Cho đến trước ngày truyền giảng, em tôi có nói với mẹ một câu: “Mẹ thấy không, lúc tỉnh táo, mẹ lại cứng lòng không tin. Bây giờ bệnh hoạn thế này, thêm vào đó, vì cuộc sống con cái luôn bận bịu, không có thời gian thường xuyên đến chăm sóc. Thui thui một mình, mẹ thấy khổ chưa? Phải chi mẹ tin, Chúa sẽ lo toan cuộc đời của mẹ. Con không biết khi mất rồi, mẹ sẽ đi về đâu?”.

Bà ngồi yên nghe, không một chút phản ứng. Nhưng đến rạng sáng 25 tháng 12, sau một thời gian dài không hay trò chuyện, bà chỉ nói với em tôi vồn vện ba chữ: “Đi nhà thờ“. Tưởng như mình nghe lộn,

nhưng sau khi được bà xác nhận lại, các em tôi thật quá vui mừng thầm cảm ơn Chúa đã làm phép lạ đầu tiên đó.

Trên suốt quãng đường đến nhà thờ đêm hôm ấy, hai cô em gái tôi đã cầu nguyện thiết tha, họ nói với Chúa rằng: “Lạy Chúa, xin cứu mẹ con đêm nay, đây là cơ hội chót rồi Chúa ơi”. Tối hôm ấy, lần đầu tiên trong đời, mẹ tôi ngồi suốt buổi nhóm dài, không than phiền, không tỏ ý bực dọc gì cả. Trái lại bà yên lặng, theo dõi từng tiết mục. Chăm chú lắng nghe trọn sứ điệp. Rồi đến khi Mục sư kêu gọi, chỉ cần mời nhẹ một lời, mẹ tôi đồng ý, ra hiệu muốn được dẫn lên tin nhận Chúa ngay.

Ngày nhận được tin này, là ngày tôi vui mừng hơn bao giờ hết. Đây là một món quà quý giá mà Ngài đã ban cho chị em tôi trong dịp cuối năm. Có cơ hội về lại Việt Nam năm 2007, nhìn hình mẹ lúc tham dự thánh lễ Báp-têm, thấy gương mặt bình an, nụ cười rạng rỡ của một người, mà cuộc đời tưởng chừng như đã bị bỏ quên, nay được Chúa tìm và cứu lại. Tôi vui mừng, thật không biết nói gì hơn, chỉ biết dâng lên Ngài lời cảm tạ. Hiện nay bệnh tình mẹ tôi vẫn không có gì thay đổi, vẫn ít nói, hay quên, nhưng tôi tin

rằng trong nội tâm của bà sau khi tin Chúa đã thật tìm được sự bình an.

Chúa đã cứu, tôi tin chắc rằng: trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, Ngài sẽ luôn hiện diện trong đời sống của mẹ tôi. Tôi tin cậy lời Chúa hứa trong Ê-sai 46:3-4: “Hỡi nhà Gia Cốp, và hết thảy các người là dân sót của nhà Y-sơ-ra-ên, hãy nghe ta, ta đã gánh vác các người từ lúc mới sanh, bồng ẵm các người từ trong lòng mẹ. Cho đến chừng các người già cả, đầu râu tóc bạc, ta cũng sẽ bồng ẵm các người. Ta đã làm ra thì sẽ còn gánh vác các người nữa Ta sẽ bồng ẵm và giải cứu các người”.

Lâu lắm rồi “Tuởng chừng Chúa đã quên tôi.” Nhưng không!! Ngài vẫn nhớ mẹ tôi tin Chúa, linh hồn bà được rồi. Bà tin Chúa, tôi cùng các anh em khác, kể cả Hội Thánh đều nhận được một bài học

quý giá về sự thành tín của Ngài. Đức tin chúng tôi vững vàng hơn, mọi người khi nghe qua câu chuyện, ai nấy đều được gây dựng.

Qua bài hồi ký trên, ước mong anh chị em, những người đã cầu nguyện cho một nan đề nào đó trong tình trạng chờ đợi nhiều năm, hãy cứ tiếp tục bền lòng, xin đừng vội bỏ cuộc. Cầu xin Lời Chúa trong Châm Ngôn 15:8b: “Lời cầu nguyện của người ngay thẳng đẹp lòng Ngài” và Châm Ngôn 20:22b: “Hãy chờ đợi Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ cứu rỗi con”.

Mong lời Ngài khích lệ chúng ta. Hai mươi năm trôi qua, Chúa vẫn không quên tôi, chắc hẳn Ngài cũng sẽ không quên quý vị. Amen!

*Trang Trần
Canada 2-12-2008*

Ngôøi Cha

Bà Dorothy C. Snyder kể lại rằng:

Tôi nhớ hôm ấy khi tôi bắt đầu bước ra trên lối đi thì trời chưa tối lắm. Tôi mới có chín tuổi nên rất sợ bóng tối. Tay tôi cầm chắc chiếc đèn pin nhỏ, vừa đi vừa sợ và chỉ muốn quay về, nhưng cha tôi đã bảo là tôi phải tìm cho bằng được tờ giấy bạc 20 đô-la tôi đã làm rơi chiều hôm ấy khi tôi từ nhà hàng xóm trở về nhà.

Sáu đứa con chúng tôi biết cha rất thương yêu và chăm sóc mỗi đứa, nhưng khi gặp chuyện, cha tôi cũng nghiêm khắc lắm. Lần tôi làm mất tờ bạc 20 là một điển hình. Tôi cũng không nhớ 20 đô-la ấy để làm gì nữa, nhưng trong những năm kinh tế khủng hoảng thì gia đình tôi không thể mất số tiền nhiều như thế được.

Tôi bước đi khoảng chừng 500 thước trên con đường đất gồ ghề với ánh đèn pin nhỏ, con đường này đối với tôi hôm ấy như dài hơn trước. Những tiếng côn trùng và tiếng cây xào xạc làm tôi không dám ngược lên, vì sợ có ma quỷ đang trừng mắt nhìn tôi.

Vào đúng lúc tôi định bỏ và quay trở về thì tôi thấy tờ giấy bạc 20 đô-la nằm ngay vệ đường. Mừng quá tôi vồ lấy và định chạy ngay về nhà thì đâm sầm ngay vào người cha tôi. Thì ra cha tôi đã theo tôi suốt dọc đường mà tôi vì sợ quá, không dám quay lại, nên không biết. Tôi bảo:

- Con không biết ba đi theo con!

Cha tôi ôn tồn đáp:

- Con tưởng ba sai con đi trong đêm tối như thế này một mình hay sao?

Nói xong cha dắt tay tôi và cùng đi về nhà. Tình thương của cha tôi chứng tỏ khi người đi với tôi trên con đường tăm tối hôm ấy.

Nhưng dù cha trên trần thế có thương yêu và tốt với tôi đến đâu, cũng không thể nào so được với Cha trên trời. Cha trên trời thương yêu mỗi chúng ta đến nỗi gọi chúng ta là con cái của Ngài.

Nhiều năm qua từ cái đêm hôm ấy, tôi cũng đã trải qua nhiều đoạn đường tăm tối trong đời, tôi không lo sợ gì vì biết rằng Cha trên trời luôn luôn hiện diện và chăm sóc tôi.

Tôi nhìn vào tương lai, con đường của tuổi già và tật bệnh sắp đến với tôi. Nhưng tôi vẫn nhớ lời Chúa hứa rằng Ngài hằng ở với tôi, tôi sẽ không lo sợ, vì biết rằng tôi không cô đơn trên bất cứ con đường nào ở mặt đất này.

Nguyễn Sinh

Có Phải Theo Đạo Tin Lành Là Bỏ Ông Bỏ Bà?

Câu trả lời khẳng định là **KHÔNG**, xin được giải bày như sau:

Nhiều người vì chưa tìm hiểu đến nơi nên đã vội cho rằng theo Đạo Tin Lành là bỏ ông bà. Đây là thành kiến không đúng do hiểu lầm cách người Tin Lành bày tỏ lòng hiếu thảo đối với cha mẹ còn sống, còn khi ông bà cha mẹ qua đời thì con cháu lo chôn cất chu đáo theo nghi lễ trang nghiêm của Hội Thánh trong tinh thần tiếc thương, hy vọng. Ngoài ra không nhang đèn, không lập bàn thờ bài vị, không van vái, không cúng bái người đã chết. Có lẽ vì người Tin Lành không làm theo phong tục cổ truyền đối với người quá cố như những người Việt Nam khác nên một số người lầm tưởng như vậy là bỏ ông bỏ bà, thậm chí có người cho vậy là bất hiếu.

Đạo nào cũng dạy con người hiếu kính ông bà cha mẹ vì đó là nền tảng cho sự sinh tồn của nhân loại. Tin Lành là Đạo KÍNH CHÚA, YÊU NGƯỜI, lấy Lời Đức Chúa Trời làm mẫu mực thiêng liêng cho cuộc sống, lại càng chuyên tâm dạy dỗ, khuyên bảo tín hữu và con em mình hết lòng hiếu kính ông bà cha

mẹ đúng như lời Chúa dạy. Sở dĩ người Tin Lành không làm theo phong tục cổ truyền đối với người quá cố là vì vấn đề niềm tin cùng lý lo thực tế.

Trong Thánh Kinh Cựu Ước, Đức Chúa Trời dạy rõ: "Phải hiếu kính cha mẹ, như vậy người mới được sống lâu trên đất Chúa Hằng Hữu, Thượng Đế ban cho" (Xuất hành 20:12) và "Ai đánh cha mẹ, phải bị xử tử", "Ai chửi cha mẹ, phải bị xử tử" (Xuất hành 21:15, 17). Trong Thánh Kinh Tân Ước, Chúa Giê-xu đã lên án thái độ giả hình của những người mượn lý do tôn giáo để bỏ bê bỏn phận hiếu thảo đối với cha mẹ. Thánh Phao-lô cũng liệt kê hành động bội nghịch cha mẹ như là tội ác của nhân loại. Ông khuyên "Con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo đáp cha mẹ" (I Ti-mô-thê 5:4). Ông cũng nhắc lại điều răn Chúa Dạy: "Phải hiếu kính cha mẹ, là điều răn đầu tiên có kèm theo lời hứa, nhờ đó con mới được phúc và sống lâu trên đất" (Ê-phê-sô 6:1-3). Nói cách

khác, một người Tin Lành muốn được phước và sống lâu trên đất phải thật lòng hiếu kính cha mẹ theo như lời Chúa dạy.

Thế tại sao người Tin Lành không cúng bái, không thờ lạy ông bà cha mẹ quá cố? Người Tin Lành cũng là người Việt Nam biết tôn trọng những truyền thống văn hóa tốt đẹp của tiền nhân để lại, nhưng những phong tục nào không phù hợp với Lời Chúa dạy, thì người Tin Lành không dám vâng theo. Thánh Kinh đã dạy rõ các tín hữu Tin Lành: "Lúc trước anh em đương còn tối tăm, nhưng bây giờ đã nên người sáng láng trong Chúa. Hãy bước đi như các con sáng láng, vì bông trái của sự sáng láng ở tại mọi điều nhân từ, công bình và thành thật. Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa và chớ dưng vào công việc vô ích của sự tối tăm" (Ê-phê-sô 5:8-11).

Dựa trên lời Chúa dạy, người Tin Lành phải hết lòng thành thật yêu thương cha mẹ, vâng lời cha mẹ, giúp đỡ cha mẹ, phụng dưỡng cha mẹ khi tuổi già sức yếu đồng thời tôn kính tổ tiên, giữ danh thơm tiếng tốt cho gia đình, dòng họ. Người Tin Lành quan niệm chữ hiếu chỉ có giá trị đích thực khi con cháu bày tỏ lòng hiếu thảo, báo đáp công ơn ông

bà cha mẹ khi các cụ còn sống. Một món ăn ngon lúc đói lòng, một cái áo ấm khi trời lạnh, một lon sữa, thuốc men khi ốm đau, một lời thăm hỏi ân cần khi buồn bã mà con cháu dâng tặng ông bà cha mẹ lúc các cụ còn sống, thiết tưởng có giá trị muôn phần hơn mâm cao cỗ đầy và tiếng khóc than thảm thiết lúc ông bà cha mẹ đã khuất.

Khi các cụ qua đời thì lập tức bước vào một thế giới khác do Chúa định. Trường hợp nếu các cụ đã tin thờ Chúa thì được về ngay với Chúa hưởng nước thiên đàng. Chúa Giê-xu phán: "Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên đàng đã sắm sẵn cho các người từ khi dựng nên trời đất" (Ma-thi-ơ 25:34). Nếu các cụ trước kia không tin thờ Chúa thì nay chờ ngày Chúa phán xét công bình như Thánh Kinh khẳng định: "Theo như đã định cho loài người phải chết một lần rồi chịu phán xét" (Hê-bơ-rơ 9:27).

Ông bà cha mẹ dù yêu thương chúng ta bao nhiêu đi nữa, một khi đã qua đời thì không còn liên lạc gì với trần gian, không có quyền ban phước hay giáng họa, không nhận hưởng được lễ vật gì cũng không giải quyết được vấn đề gì từ sự cúng bái hay van vái của chúng ta. Tất cả

những phước hạnh tươi đẹp chúng ta đã có, đang có và sẽ có được, đều hoàn toàn do Đức Chúa Trời ban cho mà thôi. Chúng ta đáng phải hết lòng biết ơn Ngài, thờ phượng Ngài, cầu khẩn với Ngài và vâng lời Ngài mới phải lẽ.

Người xưa có câu nói mỉa mai, "Sống không cho ăn, chết làm cỗ làm văn tế ruồi." Như thế người xưa cũng thực tế lắm thay! Có bậc cha mẹ nào dạy: Lúc cha mẹ còn sống, con không cần quan tâm phụng dưỡng, chỉ cần khi cha mẹ chết mỗi năm lo cúng kiến một lần là được? Không bao giờ có bậc cha mẹ nào dạy như thế cả. Và lại khi con cháu cúng giỗ, không hề có chuyện người chết về ăn, chỉ có người sống ăn uống với nhau, đôi khi trở thành dịp nhậu nhẹt, rồi sanh cãi cọ, rầy rà thối mắc không hay.

Giả sử người chết có về hưởng được của cúng thì liệu người sống có còn bình tĩnh ngồi ăn không? Nếu bảo phải thắp nhang đèn, phải lập bàn thờ bài vị, phải cúng giỗ theo lối cổ truyền mới có hiếu, thế thì có bao nhiêu dân tộc khác ở Âu Châu, Mỹ Châu, Úc Châu và cũng có những người Việt Nam khác thấy không cần thiết làm như vậy, thì bắt hiếu cả sao? Trong cả năm, con cháu

không cúng quảy thì người chết lấy cái gì ăn, lấy gì hưởng để chờ ngày cúng giỗ?

Vì quan niệm như vậy, nên người Tin Lành không cúng giỗ. Khi có họp mặt truyền thống gia đình, người Tin Lành thường nhắc đến công ơn ông bà cha mẹ, cầu nguyện tạ ơn Chúa, xin Chúa ban bình an, sức khỏe cho người thân còn sống, rồi cùng ăn uống vui vẻ thật thà. Người Tin Lành phải tôn trọng và thường xuyên thăm viếng chăm sóc mồ mả của ông bà cha mẹ, người thân. Do ảnh hưởng của Lời Chúa dạy mà các nghĩa trang các nước Âu Mỹ theo đạo Tin Lành được chăm sóc thật chu đáo, đẹp đẽ chẳng khác nào những công viên đầy hoa lá.

Người Tin Lành phải tôn trọng tình bà con ruột thịt, sẵn sàng yêu thương giúp đỡ bà con và những ai đang cần giúp đỡ, nhưng vấn đề gì liên quan đến tín ngưỡng, đức tin thì không dám làm trái lời Chúa dạy.

Mặt khác, thử xem phong tục về thờ cúng. Trên bàn thờ tổ tiên, người ta thờ Ngũ Đại gồm có năm bài vị thờ năm ông: Cao, Tăng, Tổ, Khảo, Hiên. Khi có người trong tộc qua đời, thì con cháu đem tên người chết đặt vào chỗ ông Hiên, đưa ông

Hiển lên ông Khảo, đưa ông Khảo lên ông Tổ, đưa ông Tổ lên ông Tăng, đưa ông Tăng lên ông Cao. Như thế phải bỏ bớt ông Cao ra khỏi bàn thờ. Thờ phượng như vậy, làm sao mà đủ được, vì thỉnh thoảng cứ phải bỏ bớt các vị trên trước, không thờ nữa. Người Tin Lành tin rằng loài người cần hết lòng thờ phượng Đức Chúa Trời theo Lời Chúa dạy trong Kinh Thánh mới là thờ đầy đủ. Ngài là Đấng Tạo Hóa và bảo tồn muôn loài vạn vật, cũng là Đấng cầm quyền họa phước trên đời sống chúng ta. Thờ phượng Đức Chúa Trời giống như tưới gốc cây là tưới được cả cây, chứ không phải chỉ tưới cành, tưới ngọn. Vả lại, người Tin Lành rất kính sợ điều răn Chúa dạy: "Các người không được thờ

thần nào khác ngoài Ta" (Xuất hành 20:3).

Như vậy quý đồng hương thấy người Tin Lành là người hiếu thảo theo phương cách đúng và thực tế không bỏ ông bỏ bà. Mong quý vị mau trở lại thờ phượng Đức Chúa Trời là Chân Thần, như người con đi xa trở về nhà cha, vâng lời Thiên Phụ chúng ta. Đó mới là hiếu thật, đó mới là sự thờ phượng đẹp lòng Chúa, đẹp lòng tổ tiên và ích lợi cho bản thân.

Tin Lành Cho Người Việt NAM
Tác giả: Mục Sư Nguyễn Văn Huệ

Vườn Thiếu Nhi

Nhóm Sức Mới kỳ này xin chia sẻ với các phụ huynh và các em thiếu nhi một mẫu thiệp cho các ngày Lễ Mẫu Thân hoặc Lễ Phụ Thân đơn giản và dễ thực hiện.

Vật liệu:

- Giấy màu: 2 màu tùy ý
- Bút chì, bút màu
- Kéo
- Hồ dán

Đây là mẫu thiệp đơn giản, có thể dùng cả 2 mặt tùy thích

Thực hiện:

- Chuẩn bị 2 tờ giấy hình chữ nhật và gấp đôi 2 tờ giấy lại sao cho bề rộng vừa lòng bàn tay mình, sau đó lấy 1 tờ giấy gấp đôi và đặt bàn tay mình vào và vẽ theo hình bàn tay. Tờ giấy gấp đôi còn lại để đó chờ bước sau.

- Mở tờ giấy gấp đôi mới cắt ra ta có hình đôi bàn tay dính nhau và tạo hình trái tim ở giữa.
- Dán hình đôi bàn tay đó vào mặt ngoài hay mặt trong của tờ giấy gấp đôi còn lại.
- Dùng bút màu viết chữ: Mừng Lễ Mẫu Thân hoặc Mừng Lễ Phụ Thân. Và ta có thể viết gì đó tùy lòng mình muốn để tặng cho cha mẹ.

Chúc các phụ huynh và các em thành công!

Đố Kinh Thánh

Tìm địa chỉ các câu Kinh Thánh sau :

1. Kẻ ngu dại khinh sự khuyên dạy của cha mình; còn ai giữ theo lời quả trách trở nên khôn khéo.
2. Hãy nghe lời khuyên dạy, và tiếp nhận sự giáo hối, để con được khôn ngoan trong lúc cuối cùng.
3. Đáng rửa sả thay người nào khinh bỉ cha mẹ mình!
4. Hỡi kẻ làm con, mọi sự hãy vâng phục cha mẹ mình, vì điều đó đẹp lòng Chúa.
5. .... Các lời mà ta truyền cho người ngày nay sẽ ở tại trong lòng người; khá ân cần dạy dỗ điều đó cho con cái người ....
6. Hãy thảo kính cha mẹ; và: Hãy yêu kẻ lân cận như mình.
7. Hỡi kẻ làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm.

Thời hạn: 15.06.2016

Đáp án bài Đố Kinh Thánh số 53

1. Phi-e-rơ & Giăng (Lu-ca 22:8)
2. Trước khi gà gáy 2 lượt, Phi-e-rơ sẽ chối Chúa 3 lần (Mác 14:30 hay 72)
3. Trước ngày sa-bát (Mác 15:42)
4. Lu-ca 22:42-43
5. Vì sợ dân chúng phản đối, chống lại họ. (Lu-ca 19:47-48)
6. Ba bằng chứng: (nếu các bạn ghi những bằng chứng khác vẫn được điểm)
  - Chúa hiện ra với Tô-ma bằng thân thể còn những vết đinh đóng và dấu giáo đâm. Giăng 20:27-28
  - Chúa Jê-sus cùng ăn với 2 môn đồ (đi về làng Em-ma-út) Luca 24:30
  - Chúa ăn cá nướng với các môn đồ - Luca 24 :42-43

Đúng hết 6 câu sẽ được 16 điểm.

Kết quả:

- Ái Diễm, Thiên Thanh, Liên Nguyễn : 14 điểm
- Diệu Anh : 12 điểm
- Tân Nguyên, Kim Trang, Mỹ Dung : 8 điểm
- Nguyễn Thị Thanh: 7 điểm
- Cô Lèo : 5 điểm

Thông Báo

Kính mời quý đồng hương Việt Nam và các Tín Hữu đến tham dự lễ Thờ Phụng Chúa & Lễ Mẹ và Trại Ngũ Tuần:

- ❖ Chúa Nhật 01.05.2016 tại Lausanne, lúc 13 giờ.
- ❖ Thờ Phụng Chúa & Lễ Mẹ: Chúa Nhật 08.05.2016 tại Aarau, lúc 13 giờ.
- ❖ Trại Ngũ Tuần: từ ngày **14-16.05.2016** tại Les Rasses (VD).

Mừng Lễ Mẫu Thân, chúc các bà mẹ luôn được nhiều niềm vui, sức khỏe, sự bình an và đầy tràn ơn phước Chúa!

DÂNG LÊN CHA MẸ

Nhạc và lời: Daniel Thái

Ngày con sinh ra trong trần gian Có vòng tay yêu thương của Mẹ Nụ cười
Thời gian im lặng trôi, Mẹ ơi_ Mãi vì con gánh bao_ nhọc nhằn Nụ cười

Cha_____ ngập tràn đôi_ mắt con_____ Rồi sẽ qua thật
Cha_____ chợt hần bao_ nếp nhăn_____ Nguyện Chúa Cha ở

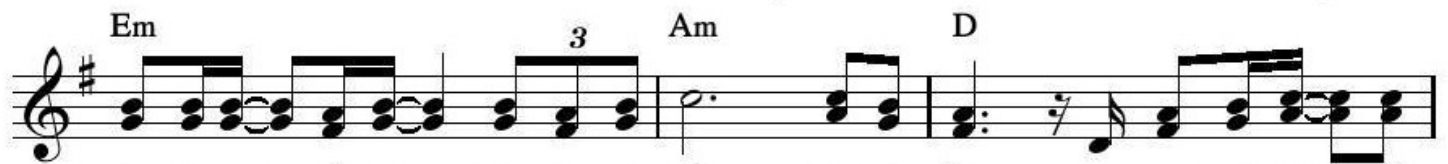
nhanh thời gian ở bên Cha Không còn nghe tiếng ru của Mẹ Mãi trong
bên diu qua nhiều phong ba. Cho Mẹ Cha mãi luôn an bình Mãi trong

lòng con nguyện cầu xin. Nguyện xin Chúa luôn cho Mẹ Cha năng lực tươi
lòng con nguyện cầu xin.

mới Để suốt đời hầu việc Chúa Cha. Một mai

đây khi con gần bên Cha Mẹ yêu dấu Sẽ nói rằng lòng con luôn nhớ đến

Cha mãi thương Mẹ Người con yêu nhất trên đời

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com
www.facebook.com/sucmoi

*"Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới,
Pất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,
Đi mà không mòn mỏi."*

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sông.com